

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120200975
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:6120200975.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: X/ Q. Š.Y., N.. XX.XX.XXXX, A. W. XXX/X, XXX XX A. P. X/ T. D., N.. XX.XX.XXXX, A. B. XXX/X, XXX XX A., obaja právne zastúpení advokátom: JUDr. Ladislav Riedl, Slovenská 46, 080 01 Prešov, o zaplatenie 3 000,- Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne priznáva voči žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou 18.12.2019 pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „upomínací súd“) sa žalobca domáhal voči žalovaným 1/ - 2/ uloženia im spoločne a nerozdielne povinnosti zaplatiť mu sumu 3 000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3 000,- Eur počnúc od 18.12.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Aktívnu legitímáciu na podanie žaloby odvodil žalobca od „Zmluvy o postúpení pohľadávok“ zo 17.12.2018 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“), na základe ktorej banka - Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“, alebo aj „postupca“) svoju pohľadávku voči žalovaným 1/ - 2/ postúpila na žalobcu (ďalej tiež aj len „postupník“).

3. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná pohľadávka vznikla na základe Zmluvy č. 0453120435 zo 04.08.2011 (ďalej len „úverová zmluva“), uzavretej medzi pôvodným veriteľom (postupcom) na jednej strane a žalovanými 1/ a 2/ na strane druhej, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovaným 1/ a 2/ úver. Podľa žalobcu súčasťou úverovej zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“) pôvodného veriteľa, pričom cit. „Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti...“ boli upravené v úverovej zmluve a vo VOP. Žalobca je presvedčený, že úverová zmluva cit. „... obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ...“. Podľa žalobcu žalovaní neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa úverovej zmluvy, z ktorého dôvodu postupca ku dňu 24.04.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, ktorú skutočnosť oznámil žalovaným listom z 27.04.2017. Ku dňu postúpenia predstavovala pohľadávka postupníka (žalobcu) voči žalovaným sumu 17 720,18 Eur, ktorá pozostávala z istiny v sume 11 939,58 Eur, z riadneho úroku v sume 4 490,86 Eur, z úroku z omeškania v

sume 1 289,74 Eur a z poplatkov v sume 0,- Eur, a keďže žalovaní po postúpení pohľadávky neučinili na splatene svojho dlhu žiadnu úhradu, žalobca sa titulom postúpenia mu tejto pohľadávky domáha žalobou voči žalovaným iba zaplata istiny v sume 3 000,- Eur, pričom cit. „Zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 14 720,18 EUR si žalobca v tomto konaní neuplatňuje.“, avšak zo žalovanej sumy si žalobca uplatňuje aj 8 % ročný úrok z omeškania od 18.12.2018, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Prílohou žaloby boli: „Zmluva o splátkovom úvere“ zo 04.08.2011; „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ zo 04.08.2011; VOP pôvodného veriteľa v znení účinnom od 15.01.2009 (t.j. v znení dodatku č. 9 k VOP); úplné znenie Obchodných podmienok (OP) pôvodného veriteľa v znení účinnom od 01.02.2014 (t.j. v znení dodatku č. 7 k OP); sadzovník poplatkov pôvodného veriteľa platný od 05.10.2009; výzva pôvodného veriteľa z 22.03.2017 adresovaná žalovaným pred zosplatením; oznámenie pôvodného veriteľa (postupcu) z 27.04.2017 adresované žalovaným o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru; výpisy z úverového účtu žalovaných za obdobie od 01.01.2009 do 15.10.2011 a od 15.10.2011 do 17.01.2019; Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1057/2018/CE zo 17.12.2018 s prílohou č.1 o vyšpecifikovaní postúpenej pohľadávky; oznámenie pôvodného veriteľa z 12.09.2018 adresované žalovaným o ich zosplatenom dlhu s upozornením o jeho možnom postúpení tretej osobe; oznámenie pôvodného veriteľa z 03.01.2019 o postúpení pohľadávky adresované žalovaným a pokus žalobcu o zmier adresovaný žalovaným zo 04.11.2019 (podané na poštovú prepravu 05.11.2019).

4. Upomínací súd (Okresný súd Banská Bystrica) rozhodol v upomínacom konaní platobným rozkazom sp. zn. 2 Up 5/2020 z 15.01.2020, ktorým žalobnému návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel, avšak z dôvodu včas žalovanými podaného odporu proti platobnému rozkazu, v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov, došlo zo zákona k zrušeniu platobného rozkazu a upomínací súd 10.03.2020 postúpil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“).

5. Žalovaní vo svojom odpore proti platobnému rozkazu, ktorý podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimitáciu v spore, pretože mu bola pôvodným veriteľom postúpená nezosplatená pohľadávka, ktorá nemohla byť podľa žalovaných účinne pôvodným veriteľom zosplatená, pretože v úverovej zmluve zo 04.08.2011 absentuje dohoda zmluvných strán o možnosti využitia tohto inštitútu zosplatenia pre prípad omeškania sa žalovaných so splácaním úveru. Žalovaní tiež uviedli cit. „Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti ako listina z 27.4.2017 odkazuje na VOP účinných od 1.1.2015, ale tie sa na Zmluvu vzťahovať nemôžu, pretože k jej uzavretiu došlo 5.8.2011. Preto nemohlo dôjsť ku predčasnému ukončeniu úverovej zmluvy, ktorej prirodzená splatnosť nastane v roku 2021.“ Z uvedeného dôvodu žalovaní navrhli žalobu zamietnuť.

6. Žalobca sa k odporu žalovaných vyjadril (replika) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom v prvom rade uviedol, že vyjadrenie žalovaných o absencii dohody o možnosti zosplatenia úveru pre prípad omeškania žalovaných so splácaním úveru v úverovej zmluve zo 04.08.2011 je zmätočné, pretože takáto dohoda sa nachádza v čl. I ods. 10 úverovej zmluvy zo 04.08.2011, ktorú žalovaní riadne podpísali.

7. V súvislosti so splnením si povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách právny predchodcom žalobcu, žalobca uviedol, že jeho právny predchodca si túto povinnosť pred postúpením mu pohľadávky voči žalovaným splnil a žalovaných, ktorí boli v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní opakovane výzvou z 22.01.2016 a výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 22.03.2017 [oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je z 27.04.2017, pozn. súdu (?)], vyzval na úhradu omeškaných splátok, pričom cit. „Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu pritom možno považovať nielen výzvu zo dňa 22.01.2016, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 22.03.2017. Na základe uvedeného považujem za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva.“ Podľa žalobcu zo systematického zaradenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, takže účelom predmetného ustanovenia je prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Napokon splnenie/nespĺnenie povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách právny predchodcom žalobcu pred postúpením pohľadávky žalobcovi, žalobca argumentačne odôvodnil aj tzv. cit. „súhlasom žalovaného“ daným v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktorý pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou

a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách a zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona v úverovej zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Z uvedených dôvodov žalobca trvá na podanej žalobe a navrhuje jej vyhovieť v celom rozsahu.

8. Podaním doručeným okresnému súdu 09.04.2020 občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov (ďalej len „združenie“), sa domáhala o jeho príbratie do konania na strane žalovaných, avšak podaním doručeným okresnému súdu 13.05.2021 združenie oznámilo, že netrvá na svojom vstupe do konania z dôvodu kvalifikovaného právneho zastúpenia žalovaných.

9. Na výzvu okresného súdu, aby žalobca upresnil, ktorá splátka bola tou, kvôli ktorej sa stal celý úver žalovaných splatným, reagoval žalobca podaním doručeným okresnému súdu 10.06.2020 v ktorom uviedol, že cit. „V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (21.04.2017) v omeškaní s plnením splátok riadne a včas po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (od 20.12.2016). Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom by mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.12.2016. Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka dňa 20.01.2017, t. j. splatnosťou ďalšej splátky úveru. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný nebol v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 27.04.2017 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.04.2017 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.“

10. Žalovaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení (duplika) k stanovisku žalobcu uviedli, že žalobca cit. „... opomína oprávnenie banky postupovať v súlade s Úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými predpismi, a preto pomenovanie možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru je uplatniteľné len na základe vymenovaných dokumentov a zákona. Zosplatiť úver mimo obsahového rámca VOP tak zakázal samotný veriteľ.

Druhým dôvodom je, že termín „vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky“ nekorešponduje so znením § 565 OZ, preto nie je automatické, že my ako laici pochopíme bez ďalšieho, že uzatvárame dohodu podľa tohto ustanovenia OZ.

Spotrebiteľské vzťahy sú zároveň zaťažené povinnosťou veriteľa postupovať v súlade s § 53 ods. 9 OZ a to nie je v úverovej zmluve vôbec reflektované.

Tieto námietky žalobcu by mali byť považované za bezpredmetné, pretože Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 27.4.2017, že banka úver zosplatnila výlučne na základe bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od 1.1.2015.

A tieto sme my nikdy nevideli ani nepodpísali.“ Žalovaní tiež uviedli, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 27.04.2017 z dôvodu absencie v ňom informácie, pre nezaplatenie ktorej splátky veriteľ pristúpil k zosplateniu, je potrebné považovať za neplatné z dôvodu neurčitosti. Napokon podotkli, že je neprijateľným zmluvným dojednaním ich prehlásenie, že sa oboznámili s VOP a sadzobníkom v ich novoprijatom znení s tým, že sa s podmienkami v nich žalovaní neoboznámili ani v znení v čase uzavretia úverovej zmluvy.

11. Na pojednávaní 26.10.2021 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že žalobca trvá na svojej žalobe v celom rozsahu ako bola podaná, dovoľáva sa svojich vyjadrení v písomných podaniach žalobcu s tým, že opakovane zdôrazňuje, že pokiaľ ide o žalovanými namietanú absenciu dohody, podľa § 565 OZ o možnosti uplatnenia inštitútu zosplatenia, tak takáto dohoda sa nachádza v čl. 1 ods. 10 úverovej zmluvy. Na dopyt okresného súdu, aby objasnila, z akého dôvodu, keďže z postúpenej pohľadávky len istina úveru činila 11 939,58 Eur, z akého dôvodu žalobca žaluje len o zaplatenie 3 000,- Eur, uviedla, že žalobca tak učinil na základe svojho dispozičného práva s predmetom sporu.

Na pojednávaní 26.10.2021 právny zástupca žalovaných uviedol, že sa v plnom rozsahu dovoľáva svojich argumentov uvádzaných v písomných vyjadreniach s tým, že dohodu v čl. 1 ods. 10 úverovej zmluvy o zosplatení nepovažuje za relevantnú, keďže táto v označenom bode odkazuje na obchodné podmienky,

ktoré žalovanými podpísané neboli, pričom aj samotný úkon zosplatnenia na tieto obchodné podmienky odkazoval. Žalobu navrhol zamietnuť.

12. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

13. Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej tiež aj len „banka“ alebo „pôvodný veriteľ“) uzavrela so žalovanými 1/ a 2/ dňa 04.08.2011 úverovú zmluvu č. 0453120435 označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, na základe ktorej im banka poskytla spotrebný úver v sume 20 000,- Eur, ktorý úver sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach tak, že prvá splátka v sume 188,10 Eur bola splatnou 31.08.2011 a ďalších 119 splátok v sume po 290,94 Eur mesačne bolo splatných vždy k 20. dňu v mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou 20.09.2011 a s konečnou splatnosťou k 20.07.2021, pri fixnej úrokovej sadzbe 11,90 % p.a. v deň podpisu úverovej zmluvy s tým, že úver bol poskytnutý bankou za spracovateľský poplatok v sume 239,- Eur splatný pri podpise úverovej zmluvy z prostriedkov úveru a za periodicky mesačne sa opakujúci poplatok za správu úveru v sume 2,99 Eur. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) úveru bola 13,38 %, pri priemernej RPMN 12,52 %, pričom celková čiastka spojená s úverom bola 35 046,92 Eur.

Pri položke cit. „Predpoklady použité na výpočet RPMN“ je v úverovej zmluve zo 04.08.2011 uvedené cit. „Úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, Dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v Úverovej zmluve, typ a výška Úrokovej sadzby platí až do Končenej splatnosti Úveru.“

Podľa čl. I., bodu 10. úverovej zmluvy zo 04.08.2011 cit. „Ak dôjde k akémukoľvek Prípady porušenia, napr. v prípade nesplácania Pohľadávky riadne a včas je Banka oprávnená postupovať v súlade s Úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z meškaniem vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky, postúpiť Pohľadávku, uplatniť si svoje práva na Rozhodcovskom súde, na všeobecnom súde, vymáhať Pohľadávku formou exekučného konania, poskytnúť o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií.“

14. Listami z 22.03.2017 označenými ako „Výzva“ pôvodný veriteľ oznámil žalovaným, že sú v omeškani so splácaním úveru s aktuálnym zostatkom k 21.03.2017 v sume 3 642,44 Eur s upozornením, že ak žalovaní svoj dlh do 15 dní nezaplatia, pôvodný veriteľ bude oprávnený úver zosplatiť, t.j. vyhlásiť jeho mimoriadnu splatnosť úveru a žalovaní stratia výhodu splátok, ktorú možnosť napokon pôvodný veriteľ aj uplatnil a úver zosplatiť k 24.04.2017, ktorú skutočnosť oznámil žalovaným listami z 27.04.2017 označenými ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“.

15. Listami z 12.09.2018 pôvodný žalobca oznámil žalovaným, že sú v omeškani s úhradou svojho zosplateného úveru v sume 17 332,71 Eur s tým, že ak tento neuhradia, pôvodný veriteľ (banka) bude oprávnený zosplatiť úver postúpiť tretej osobe.

16. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1057/2018/CE zo 17.12.2018 pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.), svoju pohľadávku, ktorú mal z úverovej zmluvy č. 0453120435 zo 04.08.2011 voči žalovaným postúpil žalobcovi, pričom postúpenie pohľadávky v sume 17 720,18 Eur banka (postupca) podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámila žalovaným listami z 03.01.2019.

17. Listami označenými ako „Pokus o zmier“ zo 04.11.2019 právny zástupca žalobcu pred podaním žaloby vyzval žalovaných, aby svoj finančný záväzok z úverovej zmluvy č. 0453120435 zo 04.08.2011 dobrovoľne plnili žalobcovi najneskôr do 14.11.2019 s upozornením, že v opačnom prípade sa žalobca bude domáhať svojich nárokov súdnou cestou.

18. Podľa výpisu z úverového účtu žalovaných vyhotoveného 01.02.2019 pôvodným veriteľom za obdobie od 01.01.2009 do 15.10.2011 žalovaní čerpali úver 05.08.2011 a to v reálnej sume 19 761,- Eur, pretože v ten istý deň, t.j. 05.08.2011 im bol v prospech pôvodného veriteľa zúčtovaný zo sumy úveru tzv. spracovateľský poplatok v sume 239,- Eur (239 + 19 761 = 20 000), pričom v tomto období žalovaní na splatenie úveru zaplatili sumu 472,43 Eur (spolu s poplatkom 239,- Eur to bolo 711,43 Eur). Podľa ďalšieho výpisu vyhotoveného pôvodným veriteľom 17.01.2019 za obdobie od 15.10.2011 do 17.01.2019 žalovaní splatili splátky v sume celkovo 35 619,90 Eur (poľa súčtu súdu 32 885,69 Eur, pozn.).

19. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

20. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

21. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

22. Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

23. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.“

24. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.“

26. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

27. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

28. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje

poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

29. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

30. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

31. Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2.

32. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.“

33. Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.“

34. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.“

35. Podľa § 526 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.“

36. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe

vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

37. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s., t.j. medzi pôvodným veriteľom a žalovanými, ako dlžníkmi, bol nepochybne občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 04.08.2011, ktorou bol založený záväzok žalovaných voči pôvodnému veriteľovi (predchodcovi žalobcu) a ktorá zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaní pri jej uzatváraní vystupovali ako spotrebiteľia, keďže im bol poskytnutý úver za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu), do ktorého právneho postavenia titulom cessie (postúpenia) pohľadávky žalobcu vstúpil, pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet jeho podnikania, t.j. obe strany sporu spĺňali v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy definičné znaky spotrebiteľa na jednej strane a dodávateľa (veriteľa) na strane druhej, tak ako boli tieto definičné znaky zmluvných strán, predurčujúcich spotrebiteľský charakter medzi nimi uzatváratej zmluvy, zadefinované resp. dané v cit. § 52 ods. 3 a 4 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase a v cit. § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Žalobca nepopieral postavenie žalovaných v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľov, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy zo 04.08.2011, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

38. Na základe preskúmanej úverovej zmluvy, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v súlade s cit. § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca, resp. jeho právny predchodca poskytol žalovaným spotrebiteľský úver a žalovaní sa zaviazali vrátiť mu poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Keďže zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy.

39. Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto okresný súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa (žalovaných) preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov a to predovšetkým v tom smere či dotknutá úverová zmluva okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahuje aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení cit. § 11 ods. 1 spája s následkom bezúčinnosti a bezplatkovosti úveru.

40. Podľa okresného súdu v úverovej zmluve zo 04.08.2011 absentuje v prvom rade zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ktorý zákonný parameter nie je možné zamieňať s údajom o „termíne“ (doba je časovým úsekom a termín je konkrétny jednorázový časový údaj), resp. dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že predchodca žalobcu (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu

klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Podľa okresného súdu v tomto smere zákonný parameter „doby trvania úverového vzťahu“ nemožno stotožniť ani s údajom o počte splátok (v danom prípade $119+1=120$ splátok), ktorými mali žalovaní im poskytnutý úver splatiť a to už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko - dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak „doba trvania úverového vzťahu“, ako aj „termín splatnosti úveru“ a aj „počet splátok“. V tomto smere sa podľa okresného súdu nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je taktiež explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalobca toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálné zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je názoru, že v tomto prípade zodpovednosť žalobcu, ako legitímneho právneho nástupcu po pôvodnom veriteľovi, za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o termíne splatnosti úveru [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch] a o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], nie je možné prenášať na plecia spotrebiteľa (žalovaných) s odvolávaním sa na ich spôsobilosť na právne úkony a matematické zručnosti a vyspelosť, pretože tak ako už bol okresný súd aj uviedol, predchodca žalobcu (dodávateľ), ktorý podniká aj v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje. Okrem toho, ak by sa napr. ponechalo na spotrebiteľovi, aby si sám vypočítal dobu trvania úverového vzťahu, od ktorého parametra sú mimochodom objektívne overiteľné a odvíjajúce sa aj iné jeho parametre, ako napr. výpočet RPMN alebo maximálna prípustná výška úrokovej sadzby, ktorá sa taktiež odvíja od charakteru úveru a od doby jeho trvania a pod, tak by mohlo dôjsť na strane spotrebiteľa napr. k objektívne uveriteľným pochybnostiam, či napr. v prípade, žeby spotrebiteľ čerpal úver v priebehu roka, kedy by bola splatnou aj prvá splátka, či teda ním vypočítaný počet rokov podľa splátok má korešpondovať s kalendárnym rokom alebo hospodárskym rokom a pod..

41. Na tomto mieste okresný súd podotýka, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanými za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu jednako presvedčivosti svojho rozhodnutia a jednako z dôvodu poskytnutia materiálne právnej ochrany nárokov sporových strán, sa okresný súd venoval aj týmto ďalším dôvodom.

42. Okresný súd má za to, že v úverovej zmluve zo 04.08.2011 je zmätočne uvedený aj údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie „celkovej výšky ... spotrebiteľského úveru“, pretože pokiaľ ide istinu úveru, tak z úverovej zmluvy síce vyplýva, že na jej základe mal byť žalovaným poskytnutý úver vo výške 20 000,- Eur, avšak zo samotným žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu žalovaných je zrejmé, že v deň jeho čerpania 05.08.2011 bola žalovaným z tejto sumy úveru ešte pred pripísaním časti istiny úveru na ich účet, žalovaným zúčtovaná v prospech žalobcu suma 239,- Eur a to ako poplatok za poskytnutie úveru, resp. tzv. „spracovateľský poplatok“, ktorú sumu poplatku okresný súd nezohľadnil ako súčasť reálne žalovaným

poskytnutej istiny úveru, pretože dojednanie tohto poplatku v úverovej zmluve nemožno považovať za individuálne a teda platne dojednané, keďže úverová zmluva bola vopred predtlačená bez možnosti vpisovania nových údajov, takže žalovaní (spotrebiteľia) nemali možnosť toto dojednanie o poplatku za poskytnutie úveru ani osobitne vyjednať a to ani v podobe napr. ovplyvnenia jeho výšky, pričom nie je zanedbateľným, že z úverovej zmluvy ani nie je zrejším spôsob resp. postup, akým žalobca (resp. jeho právny predchodca) k uvedenej sume poplatku dospel, resp. od čoho odvíjal jeho výšku, aby si v prípade matematicky zdatnejšieho spotrebiteľa, tento mohol overiť správnosť výšky tohto poplatku, pričom z úverovej zmluvy tiež nie je zjavné v čom spočívalo protiplnenie za zaplatenie tohto „spracovateľského poplatku“. Pokiaľ by tento „spracovateľský poplatok“ mal vyjadrovať akúsi cenu administratívnych nákladov dodávateľa za poskytnutie úveru, v súvislosti s vynaložením ktorých si tento poplatok dodávateľ účtoval, tak je nutné podotknúť, že dodávateľ, ktorého podnikateľskou činnosťou je poskytovanie spotrebiteľských úverov širokej verejnosti, si nemohol spravodlivo nárokovať, aby všetky náklady s prevádzkovaním tejto jeho činnosti vykonávanej v jeho vlastný prospech za účelom dosiahnutia zisku, hradil spotrebiteľ tak, aby dodávateľ v konečnom dôsledku túto svoju činnosť vykonával bez akýchkoľvek nákladov a to doslova využívajúc, resp. zneužívajúc to, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú terminológiu spotrebiteľ nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah a dodávateľ súc si toho vedomý do všeobecných štandardizovaných dojednaní „vpašuje“ aj prehlásenie spotrebiteľa o tom, že je uzrozumený aj s úhradou týchto nákladov, za ktoré sa mu neposkytuje primerané protiplnenie, resp. spotrebiteľ ani netuší náhradu za aké náklady platí. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie poskytované spotrebiteľovi v jeho záujme, nie v záujme dodávateľa. V tejto spojitosti okresný súd poukazuje aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 z 03.05.2010, podľa ktorého poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné cit. „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchný krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie.“

Podľa okresného súdu dojednanie poplatku za poskytnutie úveru nemožno považovať ani za hlavný predmet plnenia, pretože sa jedná iba o podmienené plnenie, resp. o plnenie ktorým dodávateľ podmienil hlavný predmet plnenia, t.j. až zaplatením tohto poplatku dodávateľ podmienil poskytnutie úveru žalovaným ako spotrebiteľom.

Keďže vzhľadom na uvedené, mal okresný súd za to, že tzv. „spracovateľský poplatok“ za poskytnutie úveru nebol v úverovej zmluve transparentne a zákonne dojednaný a teda ho nemožno od spotrebiteľa požadovať, preto, ako už bolo uvedené okresný súd tento poplatok nezohľadnil ako súčasť reálne žalovaným poskytnutej istiny úveru, z ktorého dôvodu tak už v základnej náležitosti úverovej zmluvy a to v uvedení výšky sumy poskytnutého úveru je úverová zmluva zo 04.08.2011 zavádzajúca, vyvolávajúca dojem, že dlžníkom (žalovaným) bude poskytnutá tam uvedená suma 20 000,- Eur, čo možno tiež považovať za klamanie spotrebiteľa. V dôsledku uvedeného, údaj o celkovej výške poskytnutého úveru, uvedený v úverovej zmluve zo 04.08.2011 sumou 20 000,- Eur, je zjavne nesprávny, čím podľa okresného súdu, nie je dodržaná zákonom predpísaná obligatórna náležitosť spotrebiteľských úverových zmlúv ani podľa cit. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie „celkovej výšky ... spotrebiteľského úveru“, v ktorom dôsledku podľa cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch je úver poskytnutý žalovaným tiež potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový, pretože akékoľvek obchádzanie kogentnej zákonnej definície spotrebiteľského úveru a nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nie je možné hodnotiť inak než obchádzanie zákona (§ 39 OZ, podľa ktorého „Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom“, podobne napr. OS Spišská Nová Ves sp. zn. 8Csp 49/2018 zo 07.10.2020 v nadväznosti na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 9 Co 93/2019-176 z 12.02.2020).

43. Nadväzne na uvedené, keďže podľa prílohy č. 2 k zákonu o spotrebiteľských úveroch bol v čase uzavretia úverovej zmluvy údaj o výške čerpaného úveru, jedným z podstatných parametrov pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ako jedného z, pre spotrebiteľa, kľúčových ukazovateľov pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií, tak v dôsledku jeho nesprávnosti v úverovej zmluve, pretože úver bol reálne žalovanými čerpaný v nižšej sume než ako bola jeho suma uvedená v úverovej zmluve, je zákonite v úverovej zmluve nesprávne vypočítaná aj RPMN, na výpočet ktorej bol údaj o sume úveru použitý a teda aj z tohto dôvodu je žalovaným poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

44. Okresný súd tiež podotýka, že nie je zrejme akým spôsobom bola ustálená celková čiastka, ktorú museli žalovaní ako spotrebiteľia za úver zaplatiť [cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch], keďže táto bola v úverovej zmluve uvedená sumou 35 046,92 Eur, avšak táto suma nezodpovedá násobku výšky anuitnej splátky (obsahujúcej istinu aj úrok) s celkovým počtom dojednaných splátok [188,10 Eur-t.j. prvá splátka + (290,94 Eur x 119 splátok = 34 621,86 Eur) = 34 809,96 Eur], čo podľa okresného súdu nekorešponduje s princípom transparentnosti, ak priemernému spotrebiteľovi nie sú poskytnuté prehľadné informácie o úvere, čo práve súvisí so zákonnou požiadavkou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, uvádzať v úverovej zmluve nie len výšku RPMN a celkovej čiastky úveru, ale uvádzať aj ich transparentný výpočet. Okresný súd už uviedol, že nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité, tak s poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. j), § 19 ods. 1 a 2 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto podľa okresného súdu platilo, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje žalobkyňa považuje výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen f), g, i) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj presný vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. §

V okolnostiach veci má okresný súd za to, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve aj výpočet RPMN, nie len jej končenu hodnotu, je o to naliehavejšou, že napr. v tomto prípade nie je suma anuitných splátok jednotná (suma prvej a ostatných splátok nie je identickou) a navyše údaj o celkovom počte splátok je v úverovej zmluve 119, avšak v skutočnosti ich vrátene prvej splátky bolo 120, takže nie je zrejším a odkontrolovateľným napr. aký počet splátok dodávateľ pre výpočet RPMN aplikoval.

Vo vzťahu k prípadnej argumentácii, že predmetný výpočet RPMN by sa mal nachádzať v samostatnom dokumente označenom ako „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, okresný súd uvádza, že v danom prípade sa jedná iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezbavuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj v samotnej úverovej zmluve, tak ako to vyžaduje zákonná dikcia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože sa jedná o podstatné náležitosť úverovej zmluvy. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je

to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie úveru, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Podľa okresného súdu uvedené nekorešponduje s princípom transparentnosti, ak priemernému spotrebiteľovi nie sú poskytnuté prehľadné informácie o úvere.

45. Napokon má okresný súd za to, že v úverovej zmluve zo 04.08.2021 absentuje aj náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „...výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“, pričom v tejto otázke sa okresný súd stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorom krajský súd jednako odôvodnil odklon od skoršej judikatúry a jednako sa vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit. „Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Okrem toho okresný súd v súlade s argumentáciou krajského súdu má taktiež za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch skrz Súdnym dvorom Európskej únie výklad Smernice Rady 93/13/EHS, je v okolnostiach aplikácie Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantným, pretože Súdny dvor Európskej únie je oprávnený vykladať len právo Európskej únie, ale nie

aj právo vnútroštátne, preto ako to uviedol aj krajský súd, Súdny dvor Európskej únie sa cit. „... nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“ Okresný súd navyše uvádza, že podľa jeho názoru, požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „... výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenú veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva zo 04.08.2011 nespĺňa.

Napokon okresný súd podotýka, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov, je v okolnostiach veci plne legitímnou aj z dôvodu, že výška anuitnej splátky sa počas celej doby splácania síce nemení, avšak v rámci tejto splátky sa mení výška a pomer splátky pripadajúcej na istinu a na úrok, takže podľa okresného súdu, by mal byť spotrebiteľ informovaný, ako sa jeho platby pripisujú na splatenie dlhu, t.j. či sa najsamprv z každej splátky sa najviac započítava na splatenie úroku a menej na istinu, alebo naopak, pričom uvedenú informáciu spotrebiteľ nemôže vyčítať z údajov o výške anuitnej splátky.

46. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel okresný súd k záveru, že úverová zmluva zo 04.08.2011 neobsahuje správne náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. f), g), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným na základe tejto úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, z ktorého dôvodu boli žalovaní povinní splatiť žalobcovi iba sumu im reálne poskytnutej istiny úveru z tejto úverovej zmluvy, t.j. boli povinní vrátiť sumu 19 761,- Eur (po zohľadnení spracovateľského poplatku, viď vyššie, pozn.), avšak keďže podľa žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu žalovaných ich splátky túto sumu prevýšili [v období od 01.01.2009 do 15.10.2011 boli splátky žalovaných okrem spracovateľského poplatku v sume 742,43 Eur a v období od 15.10.2011 do 17.01.2019 boli splátky podľa pôvodného veriteľa 35 619,90 Eur, podľa súčtu súdu v sume 32 885,69 Eur], okresný súd žalobu žalobcu zamietol.

47. Pre úplnosť veci mal okresný súd za potrebné vyjadriť sa ešte k námietke žalovaných o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu z dôvodu žalovanými tvrdeného neúčinného postúpenia pohľadávky pôvodným veriteľom (Slovenská sporiteľňa a.s.) na žalobcu, ktoré postúpenie malo byť podľa žalovaných neúčinným z dôvodu, že bankou mala byť postúpená nezosplatnená pohľadávka, k zosplatneniu ktorému nemohlo dôjsť, pretože podľa žalovaných v úverovej zmluve zo 04.08.2011 absentovala dohoda zmluvných strán o možnosti využitia tohto inštitútu zosplatnenia tak ako to vyžaduje dikcia prvej vety § 565 OZ.

Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať.

Podľa okresného súdu sa však v úverovej zmluve zo 04.08.2011 dohoda o možnosti využitia dodávateľom inštitútu zosplatnenia v prípade, ak žalovaní (dlžníci) nebudú svoj záväzok plniť riadne a včas, nachádza v čl. I., bode 10 úverovej zmluvy, ktorá dohoda aj keď nepoužíva slovné výrazové prostriedky identické ako ich použil zákonodarca v § 565 OZ, je určitou, keďže je z nej zrejmé, že zosplatnenie môže nasledovať po tom, ako žalovaní nebudú platiť riadne a včas, t.j. tak, ako sa boli dojednali s bankou, a navyše vysvetlenie podstaty zosplatnenia je v § 565 OZ, ktoré je všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorého neznalosť nikoho neospravedľuje a v ktorom sa žalovaní mohli a v prípade potreby mali oboznámiť s podstatou tohto inštitútu. Účelom zmluvy nie je „opisovanie“, resp. „prepísovanie“ všeobecne známeho a záväzného právneho predpisu, ale dohoda strán zmluvy na tých jej podstatných, ako aj ďalších náležitostiach, kde to zákon umožňuje. Z tohto okresný súd uzavrel, že k účinnému zosplatneniu pohľadávky banky voči žalovaným existovala ich dohoda v čl. 1. bode 10 úverovej zmluvy zo 04.08.2011 a taktiež toto zosplatnenie prebehlo súladne so zákonom, t.j. dodávateľ najprv výzvou z 22.03.2017 (nie z 22.01.2016, ako to vo svojej replike chybné uvádza žalobca, pozn.) vyzval žalovaných na splnenie ich omeškaného záväzku s poučením o možnosti zosplatnenia a následne listom z 27.04.2017 (nie z 22.03.2017, ako to vo svojej replike chybné uvádza žalobca, pozn.) dodávateľ oznámil žalovaným, že kvôli ich omeškaniu pristúpil k využitiu inštitútu zosplatnenia ich

dlhu, ktoré zosplatnenie tak bolo podľa okresného súdu účinným a teda dodávateľ (banka) postupovala žalobcovi riadne zosplatnenú pohľadávku.

Okrem toho má okresný súd za to, že v danom prípade si dodávateľ, t.j. predchodca žalobcu pred postúpením svojej pohľadávky voči žalovaným, riadne splnil aj svoje povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, takže aj z tohto pohľadu bolo a je podľa okresného súdu postúpenie pohľadávky dodávateľom žalobcovi účinným. Pri postúpení bankovej pohľadávky totižto musia byť splnené, nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh (bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offio skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase (rozumej v čase postúpenia) účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, tobôž ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovaných (spotrebiteľov) došlo na nebankový subjekt (žalobcu).

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve pred postúpením nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6Co 119/2013, sp. zn. 19Co 194/2015, sp. zn. 4Co 145/2014, Okresný súd Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník sp. zn. 5C 430/2013).

Vzhľadom na uvedené teda okresný súd už ustálil, že banka (pôvodný veriteľ) postúpila žalobcovi riadne zosplatnenú pohľadávku, t.j. bola splnená prvá z dvoch podmienok postúpenia bankovej pohľadávky a z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že banka pred týmto postúpením pohľadávky, v zmysle cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách realizovala voči žalovaným okrem výzvy pred zosplatnením z 22.03.2017 a oznámenia o zosplatnení z 27.04.2017 aj výzvu z 12.09.2018, ktorou vyzvala žalovaných na splnenie ich už zosplatneného dlhu s tým, že ich súčasne upozornila, že ak plniť nebudú banka môže postúpiť svoju pohľadávku voči nim aj na tretiu osobu, čím bolo dané za dosť cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

48. Okrem toho v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka v jeho znení účinnom ku dňu podania žaloby, mal okresný súd v danom prípade, za to, že žalobca si svoj nárok voči žalovaným uplatnil včas podanou žalobou a že tento nárok v čase jej podania nebol premlčaný. Z vykonaného dokazovania totižto vyplynulo, že žalobca (veriteľ) úver zosplatnil k 24.04.2017, takže splátka úveru, kvôli nezaplateniu ktorej sa podľa cit. § 565 OZ stal celý dlh žalovaných zročným, musela byť podľa cit. § 53 ods. 9 OZ splatnou v mesiaci 12/2016 (trojmesačné meškanie + 15 dní) a teda od jej splatnosti (t.j. pri dojednanej splatnosti splátok vždy k 20. dňu v mesiaci, by bola splatnou 20.12.2016) by, podľa § 101 OZ v spojení s druhou vetou § 103 OZ, uplynula trojročná premlčacia lehota na uplatnenie si žalovaného nároku najneskôr v 12/2019 (20.12.2019), avšak keďže žaloba bola žalobcom podaná upomínaciu súdu ešte 18.12.2019, t.j. pred premlčaním žalobou uplatneného nároku, okresný súd uzavrel, že tento nárok bol uplatnený včas.

49. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

50. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

51. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

52. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na zamietnutie žaloby, tak v konaní úspešnejším žalovaným priznal spoločne a nerozdielne voči neúspešnejšiemu žalobcovi 100 % nárok na náhradu

účelne vynaložených trov konania, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. O samotnej výške trov konania okresný súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Okresný súd nerozhodoval o nároku na náhradu trov konania Združeniu na ochranu spotrebiteľov Slovenska, pretože z konania vystúpilo, vo veci sa vecne nevyjadriло a žiadne trovy mu nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak

odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.